

ANDRĖJA

AFRODITĖS
Gučiny

svajonių knygos

Knygute.lt

Andrėja

AFRODITĖS BUČINYS

Romanas

Redagavo Jūratė Šamelienė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aušra Andrėja Mykolaitienė, 2022

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0824-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

- Ji nuoga! Nuoga!

Nuostabos kupinas moteriškas balsas nus-kambėjo gana tyliai, tačiau sausakimša salė pasigriebė išstartus žodžius ir akimirksniu nusi-nešė tolyn. Lyg degtukas, neatsargiai numes-tas sausame miške, - žmonių jūra suūžė, su-bangavo ir į Viktoriją nukrypo šimtai akių. Žvilgsniai susmigo į jos kūną tarsi lazerio spin-duliai.

Viktorija kelis kartus giliai įkvėpė, bandydama nuraminti krūtinėje besidaužančią širdį ir suval-dyti lengvą virpulį kojose. Ar užteks drąsos per-žengti slenkstį? - prisiminė ji kambario draugės Linos žodžius, išstartus vos prieš kelias dienas. Šią akimirką jos sumanymas nebeatrodė toks puikus, o visą dieną kaupta drąsa sklaidėsi kaip ryto rūkas patekėjus saulei.

Pajutusi ant nuogo peties karštos rankos pri-silietimą, mergina krūptelėjo, o atsisukusi pa-matė veidą, kurį dengė masyvus domino, bet drąsinamai šypsojosi lūpos, pro kaukės plyše-lius linksmai žibėjo akys.

- Drąsiau, Afrodite! Esi nuostabi! Nepamiršk, kad visas Olimpas buvo prie tavo kojų! Nagi, pirmyn!

Šalia stovintis vaikinai lengvai spustelėjo Viktorijos petį. Tylus, švelnus balsas, šiltas alsavimas prie pat skruosto, draugiškas žvilgsnis, kuriame mirgėjo spalvotų salės prožektorių šviesos, pakurstė merginos blėstančią drąsą. Ji šypstelėjo, o nepažįstamasis palietė plačios Zoro skrybėlės kraštus ir linktelėjęs įsimaišė į šurmuliuojančią spalvingą minią.

Kaukių balius! Kaukių balius! Kaukių balius!

Laukiame viso pasaulio pasakų personažų, mitinių būtybių bei fantastiškų dalyvių. Privalomas kostiumo akcentas – domino.

Prieš kelias savaites universiteto skelbimų lentoje atsiradęs didelis skelbimas, kviečiantis į šventę, tarp studentų įsuko jaudulio ir nekantros verpetą. Viktorija, vos jį perskaičiusi, tvirtai nusprendė dalyvauti. Ji sužinojo, kad šio karnavalo metu bus paskelbti laimingieji, pakliuvę į studentų mainų programos laimėtojų sąrašą. Prašymą dalyvauti pateikė ir ji. Viktorija tikėjosi, kad paminės ir jos pavardę, nes buvo viena iš geriausiai besimokančių Vilniaus universiteto Istorijos fakulteto studentų. Ir nuojauta kuždėjo, kad bus labai smagi šventė.

Kelis vakarus Viktorija su Lina svarstė, kokiais kostiumais pasidabinti. Juk personažų tiek daug! Pirma mintis, kuri šovė Viktorijai į galvą

perskaičius skelbimą, – Afroditė, senovės graikų meilės ir grožio deivė. Ji liko prie šio pasirinkimo. Lina sau numatė žemiškesnį personažą – Sniego karalienę. Ir su kostiumu jai buvo lengviau – smulkutė, neaukšto ūgio Lina be didelio vargo Lietuvos kino studijoje išsinuomojo puikią baltą suknelę. O štai Afroditė...

– Viktorija, ko suki galvą, – nusijuokė Lina, vieną vakarą vartydama knygą apie graikų mitologiją. – Pasirinkai pigų aprangos variantą. Beveik visur Afroditė vaizduojama nuoga, ilgais plaukais, kartais skraiste prisidengusi savo dieviško kūno grožybes. Šviesūs plaukai palaidi arba supinti. Kai kur su gėlių vainikėliu ant galvos, kitur tik su raudona rože rankoje. Tau ir specialių drabužių nereikia. – Atvertusi kitą puslapį Lina staiga sukikeno. – Gal kas nors pasirinks Dioniso kostiumą?

Taip, Afroditė dažniausiai vaizduojama nuoga, tačiau šis faktas neprivertė Viktorijos persigalvoti ir ji neketino atsisakyti sumanymo. Ir sugalvojo. Ech, kas bus, tas. Ji nusipirko odos spalvos maudymosi kostiumėlį, plono tiulio ir išsinuomojo ilgų šviesių plaukų peruką. Grįžusi namo, viską parodė draugei – toji neteko žado. Maudymosi kostiumėlis dailiai gludo, tiulis apgaubė tarsi rūkas.

- Šaunu! - pagaliau konstatavo Lina, žiūrėdama į draugę. - Ir velniškai drąsu! Brangute, turint tokią figūrą ir kostiumėlio nereikia, bet ar užteks drąsos peržengti salės slenkstį? Beje, šviesūs plaukai tau labai tinka. Atrodai fantastiškai. Nebijai savo grožiu užrūstinti Olimpo dievų? O gal šitaip tikiesi susirasti savo Adonį? Ar pavergti Apoloną?

Lina vis strykčiojo aplink ir čiauškėjo, o Viktorija tik liūdnai šyptelėjo ir kritiškai nužvelgė savo atvaizdą veidrodyje. Gamta grožio jai nepašykstėjo. Aukšta, liekna, ilgakojė, pajūryje užaugusi, saulės nubučiuota ir jūros vėjų nudailinta mergina gatvėje prikaustydavo ne vieno vyro žvilgsnį. Jos tamsūs kaštoniniai banguoti plaukai dažniausiai plaikstydavosi palaidi, buvo kruopščiai prižiūrėti. O veidas traukė žvilgsnius dėl didelių, išraiškingų, pavasario žibuoklių mėlynumo akių, kurias rėmino tankios blakstienos, putlių, gražiai išlenktų lūpų, nedidelės truputį riestos nosytės, dailaus smakriuko.

Kaip ir kiekviena mergina, ji naiviai tikėjo meilės stebuklu. Laukė žmogaus, kuriam vos prisilietus, imtų ryškiau spindėti žvaigždės. Ir toks atsirado. Universiteto merginų numylėtinis, krepšinio komandos žaidėjas, žavus,

sportiškas, aukštas, tamsiaplaukis. Merginos širdis atsivėrė.

– Jis mano svajonių vyras, Linute, – kartojo ji, švytėdama iš laimės.

– Jis didžiausias universiteto mergišius! – net užkimdama šaukė Lina ir bandė įspėti draugę pastebėjusi, kad ji klimpsta vyruko keruose. – Viktorija, esi tokia graži ir protinga! Gali turėti bet kurį vyrą, kurio įsigeisi! Kam tau tas palaidūnas? Pagalvok, ką darai, nes vėliau gailėsiesi!

Tačiau Viktorija taip susižavėjo vaikinui, kad net galvoje aidintis, apie pavojų įspėjantis balsas liko tik tolimas aidas. Ji įsimylėjo. Klausydama draugės perspėjimų, svajingai šypsojosi ir atsakydavo: Aš juk ne tokia kaip visos kitos. Jis blogai su manimi nepasielgs. Ji buvo naivi, nepatyrusi ir nepaprastai patikli.

Laurynas nepasielgė su ja blogai. Jis pasielgė būtent taip, kaip elgėsi su visomis merginomis, – pamergino kelias savaites, pavedžiojo po klubus ir barus, apibėrė dėmesio dovanėlėmis bei niekučiais, pristatė rožinių pilių ir pasimylėjo. Viktorija iš tos nakties tikėjosi stebuklingų pojūčių, to, apie ką skaitydavo knygose, – prisilietimų, nuo kurių užgniaužia kvapą, bučinių, aptemdančių protą. Viso to ji nesulaukė. Laurynas

buvo savimyla ir lovoje labiau paisė savo norų nei partnerės. Tad Viktoriją aplankė didelis nusivylimas... Jokio stebuklo ar romantikos. Tik nesmagumas, susikaustymas, skausmas ir, žinoma, ašaros. Viskam pasibaigus mergina pajuto, kaip stipriai klydo. Jos jausmai pasikeitė. Viktorija nejuto pykčio, tik pasibjaurėjimą pačia savimi ir tuo, kas tą naktį nutiko. Su laiku pasibjaurėjimą pakeitė savigrauža. Ji per daug stipriai troško mylėti ir būti mylima... Per daug skubėjo.

Laurynas paprasčiausiai kolekcionavo gražuoles. Pagaliau tai suvokusi Viktorija pasijuto šlykščiai. Viena naktis ir jis dingio, nusinešė gražius jausmus, svajones, paliko verkiančią širdį ir praradimo kartėlį. Tik kai po kartu praleistos nakties Laurynas išėjo, pro petį šaltai mestelėjęs Sudie, saldiniuk!, Viktorijos sąmonę pagaliau pasiekė Linos žodžiai. Vėliau pamačiusi universiteto koridoriuje Lauryną, besibučiuojantį su kita mergina, Viktorija suprato, kad buvo jam tik vienos nakties užgaida, dar vienas gražus veidelis didžiulėje kolekcijoje. Gražūs jausmai, gyvenę širdyje, virto pykčiu, neapykanta ir pagieža. Netrukus juos pakeitė tuštuma. Jai tai bus pamoka visam gyvenimui, bet ji toliau lauks jai skirtojo, to vienintelio...

Kaipgi atskirti tą vienintelį? – šaukė mintyse Viktorija naktimis, rydama besikaupiančias ašaras. – Kaip būti tikrai, kad jis nepabėgs vos gavęs tai, ko norėjo? Kaip žinoti, kuris vyras liks šalia visam gyvenimui? Kad jo širdis plaks greta kiekvieną rytą, vos saulės spinduliams prasiskverbęs pro užuolaidų tarpelį ir palietus lūpas, kurios ims šypsotis vien todėl, kad akys šalia pamatys mylimą veidą... Kaip žinoti?

Laikui bėgant skausmas atlėgo, ašaros išdžiūvo. Gyvenimas tęsėsi.

Viktorija užaugo vienkiemyje su seneliais. Jos tėvai žuvo, kai jai buvo vos dveji metukai. Ji baigė kaimo mokyklą. Pramogų jos gyvenime buvo nedaug, o informacijos apie pasaulį ir gyvenimą ji gaudavo iš senučiuko televizoriaus ir knygų. Kelionė į Vilnių – lyg kelionė į kitą pasaulį. Ji gana greitai adaptavosi. Susidraugavo su bendrakursiais, ypač artimai – su Lina. Vengė vienadienių romanų, nesižavėjo saldžiabalsių pažadais ir bendraudama su vaikiniais dabar stengėsi išlaikyti saugų atstumą. Svajones paslėpė giliai širdyje.

Viktorija krestelėjo galva ir pasistengė nuvyti skaudžius prisiminimus. Prinokusių javų spalvos plaukai gražiai subangavo ant nugaros. Ji pakėlė rankoje laikomą raudoną rožę ir lėtai

žiedlapias perbraukė per lūpas. Ar man pakaks drąsos peržengti salės slenkstį?

Ji išdidžiai kilstelėjo smakrą ir žengė žingsnį. Trauktis nebuvo kur. Galų gale, čia tik šventė, vakaronė. Ji ketino minioje susirasti juodai apsirengusį vaikną ir padėkoti už nuoširdžius ir padrašinančius žodžius. Apžvelgusi linguojančią žmonių jūrą, mergina apstulbo. Pastebėjusi salės gale aukštą juodai apsirengusį vaikną su didele juoda skrybėle, jau ketino eiti link jo, kai staiga pro šalį praėjo žmogus identiškais drabužiais. Apsidairiusi dar kartą Viktorija susivokė, kad tokia apranga vilkinčius vyrus suskaičiavo net keturis. Arba tai vizuali apgaulė, arba... Staiga jos mintis nutraukė skaudus pliaukštelėjimas per užpakalį. Prie ausies nuskambėjo geidulingas balsas, o nosį pakuteno citrusų ir vos juntamas santalų kvapas.

- Saldainiuk, tu šiandien nepakartojama! Mano fantazijos tiesiog įsišėlo, žiūrint į tave!

Iš balso ir iš to, kaip vaikinai ištarė tą nelemtą žodį saldainiuk, Viktorija suprato, kad tai Laurynas. Jis vilkėjo juodais drabužiais, ant galvos puikavosi juoda plačiakraštė skrybėlė. Viktorija negalėjo patikėti - negi tai jis pasitiko ją anksčiau? Ne, negali būti!

- Tai pasistenk pažaboti savo fantazijas,

jaunuoli, – šaltai tarė Viktorija. Ji mostelėjo ranka į salės gilumą. – Kaip suprasti tokį gausų tavo kūno klonavimą? Tavęs pilna visur!

– Gera mintis, tiesa? – patenkintas išsišiepė Laurynas. – Visa krepšinio komanda vilki Zoro kostiumais. Tai aš sugalvojau. Bet tu... – Vaikinas pasilenkė arčiau jos veido. – Tu šiandien pati geidžiamiausia šioje salėje. Man net mintys painiojasi, žiūrint į tave. Mmm... O, brangioji, tavo kvapas tiek daug primena...

– Tavo traukinys jau nuvažiavo, brangusis, – pašaipiai tarė Viktorija.

– O! Traukinį visada galima pasivyti. Ypač jei žinai, kokia palaima laukia pasivijus... Dar ne viskas prarasta, saldiniuk. Patikėk. Prakalbinsiu tavo širdį.

Vaikinas švelniai pabučiavo jos skruostą, lūpomis nuslinko kaklo link ir ilgam prigludo prie kaklo ir peties linkio, kur oda buvo jautriausia. Viktorijos kūnu nuvilnijo šiurpulys, tačiau šią minutę ji negalėjo pasakyti, iš malonumo ar, priešingai, iš pasibjaurėjimo. Ji kurį laiką žiūrėjo į vaikino veidą, besislepiantį po domino kauke, – jos svajonių princas, negailestingai sudaužęs širdį ir šviesias svajones. O juk viskas galėjo būti kitaip. Jie galėjo būti... Bet nebuvo! Įdomu, ar jis bent pamena jos vardą? Gal net nepažino?

Juk šviesus perukas ir domino kaukė ją stipriai pakeitė. Galbūt jis visas jam patinkančias merginas vadina saldainiukais, nes nebeprisimena nei vardų, nei veidų tų gražuolių, su kuriomis permiegojo? Staiga Viktorijos smegenyse tarsi kažkas spragtelėjo. Esi pati geidžiamiausia šioje salėje, – prisiminė ji Lauryno žodžius. – Man net mintys painiojasi, kai žiūriu į tave. Traukinį visada galima pasivyti. Ypač jei žinai, kokia palaima laukia pasivijus... Ji pasistengs tokia būti šį vakarą. Ir jei sugebės – gundys visus vyrus, esančius šioje salėje. Nors tai gali būti labai pavojinga.

Po minutės Laurynas dingo. Viktorija krūptelėjo iš netikėtumo, priešais išdygus Linai.

– Na, brangioji Afrodite, niekaip negaliu suprasti, kodėl iki šiol stoviniuoji viena? Kodėl nešoki? Kur tavo Apolonas?

– Dar ne vakaras, gražuole, – Viktorija stengėsi, kad balsas skambėtų linksmai ir nerūpestingai. – Tačiau šiandien labai prastas pasirinkimas – aplink šmėžuoja tik Zoro klonai.

– Tikrai? Jau pamaniau, kad Afroditę bus prislėgusi prabėgusių tūkstantmečių našta. Bet šiais laikais į Olimpo viršūnę galima kopti ir kitais keliais. Klausyk, paklaidžiojau internete ir sužinojau, kad Graikijoje knibždėte knibžda

milijonierių. Jų ten daug gyvena, o dar daugiau atvažiuoja ilsėtis. Vadinasi, turėsi puikią progą pasičiupti vieną iš jų! Žinau, kad sugebėsi.

Viktorija apkabino draugę ir pabučiavo į skruostą.

- Oi, Linute, myliu tave. Pasistengsiu pasinaudoti šia informacija. Kai pasieksiu savo tikslą - įsiropšiu į Olimpą, prisiekiu, nepamiršiu ir tavęs.

Įsisiūbavus linksmybėms Viktorija pagaliau sulaukė kvietimo šokiui. Tai įvyko, kai jau buvo praradusi viltį, kad kas nors ją pakvies.

- Ar galiu...

Šalia stovėjo vaikinai Zoro kostiumu. Jis stengėsi perrėkti trankią muziką ir palinko arčiau Viktorijos, paimdamas už rankos. Jis buvo aukštas. Drabužiai juodi kaip naktis - kaubojiško stiliaus kelnės, perjuostos plačia raudona juosta vietoje diržo, ir juodas golfas, taip tampriai prigludęs prie kūno, kad galėjai gėrėtis atletiškais raumenimis. Plati skrybėlė metė šešėlį ant veido, kurį slėpė didelis domino. Nors aplink tokiomis rūbais pasidabinusių vyrų klaidžiojo ne vienas, Viktorija buvo įsitikinusi, kad būtent šis ją užkalbino vakaro pradžioje. Tai tikrai ne Laurynas....